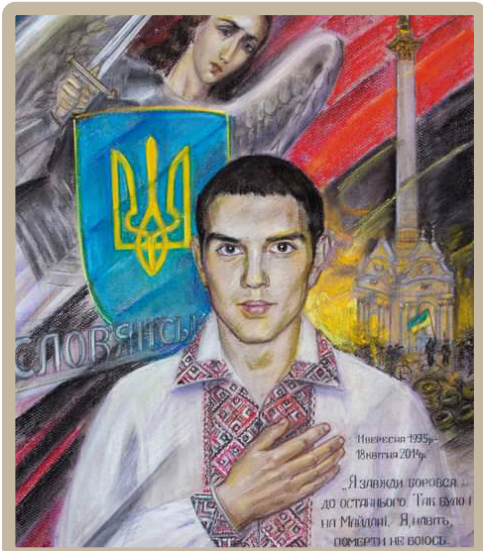

Зміст

Передмова	3
ПОПРАВКА ЮРІЙ ЮРІЙОВИЧ	5
ЛУЖЕВСЬКИЙ РУСЛАН МИХАЙЛОВИЧ	7
СЛАВИЦЬКИЙ ОЛЕГ ВІКТОРОВИЧ	10
ЗІНЧИК СТАНІСЛАВ МИХАЙЛОВИЧ	12
ДРИШЛЮК ПАВЛО В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ	16
КАМІНСЬКИЙ СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ.	18
МОМОТ ВОЛОДИМИР МИКОЛАЙОВИЧ	20
ПОТАПЕНКО ОЛЕКСІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ	22
ОСТРОВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ.	26
ГОРБЕНКО ІГОР ІГОРОВИЧ.	28
КЛИМЕНКО ВАСИЛЬ ОЛЕКСІЙОВИЧ.	30
ШПАК МАРК ВАЛЕНТИНОВИЧ	32
БІЛИК ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ.	34
МОСІЙЧУК ОЛЕГ ВАЛЕНТИНОВИЧ	36
ЯКУБЕНКО ОЛЕКСАНДР ВАЛЕРІЙОВИЧ.	38
КОСТЮЧЕНКО ОЛЕКСАНДР АНДРІЙОВИЧ.	40
КУШНІРУК СЕРГІЙ ЄВГЕНОВИЧ	42
МИХАЙЛОВ ВІТАЛІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ	44
САВЧЕНКО АНАТОЛІЙ ВАЛЕНТИНОВИЧ	46
ГОНЧАРЕНКО ДМИТРО ВАЛЕРІЙОВИЧ	48
БОБЕР СЕРГІЙ ПЕТРОВИЧ	51
БІЛОБРОВ ЮРІЙ ВІКТОРОВИЧ.	52
БРАТКО ОЛЕГ АНАТОЛІЙОВИЧ	54
ВОРОБІЙОВ ВЛАДИСЛАВ ВАЛЕНТИНОВИЧ.	56
НЕХАЙ ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ	58
ПАВЛУША СЕРГІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ	60
БОЙЧУН ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ.	62
ГЛАДЧЕНКО ЮРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ.	64
ГРИГОРЕНКО ДМИТРО АНДРІЙОВИЧ.	66
БЛОЗВА КОСТЯНТИН ВАСИЛЬОВИЧ.	68
ДЗЕХ ОЛЕКСАНДР ВІТАЛІЙОВИЧ	70
ДУДЧЕНКО ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ.	72
ЛЯПІН ЮРІЙ ОЛЕГОВИЧ.	74
ЮРЧЕНКО ОЛЕКСАНДР ОЛЕГОВИЧ	76

КОРОЛЬКО МИКОЛА ПЕТРОВИЧ	78
ЛАЗЕНКО СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ	81
ДАВИДЧУК ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ	83
ЛИЧАК МИКОЛА АНАТОЛІЙОВИЧ	85
РОМАНЧУК АНАТОЛІЙ МИХАЙЛОВИЧ.	87
СЛОБОДЯНИК ВАДИМ ПАВЛОВИЧ.	89
КОРНЄВ ВОЛОДИМИР ВІКТОРОВИЧ.	91
ПІДЛУБНИЙ ВІТАЛІЙ МИКОЛАЙОВИЧ	93
ШЕСТОПАЛ ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ	95
ШКУРКО ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ	97
ВАСИЛЕНКО ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ	99
ВОЛНУХІН СЕРГІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ	101
ПУШНЯК ПАВЛО АНАТОЛІЙОВИЧ.	103
ГАЛЯНТ ВІТАЛІЙ ІГОРОВИЧ	105
ЩЕРБАНЬ МИХАЙЛО ІВАНОВИЧ	107
БЕРЕЗОВИЙ МИКОЛА ВІКТОРОВИЧ	109
ЗОЗУЛЯ АНАТОЛІЙ МИХАЙЛОВИЧ.	111
МІРОШНИЧЕНКО ПЕТРО ОЛЕКСАНДРОВИЧ	113
ГУМЕНЮК ОЛЕКСАНДР ЛЕОНІДОВИЧ	115
ЄРМАКОВ ЄВГЕНІЙ СЕРГІЙОВИЧ.	118
ШКАРІВСЬКИЙ СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ	120
ГАРКАВЕНКО ЄВГЕН МИКОЛАЙОВИЧ.	122
АРНАУТ ДМИТРО ІЛЛІЧ	124
ЯЦЕНКО ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ	126
КОНОНКО СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ.	128
ЛУЧИНСЬКИЙ ІВАН ВОЛОДИМИРОВИЧ.	129
СКОВОРОДІН ОЛЕКСІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ.	131
ДОГА ОЛЕГ В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ.	133
МАТВІЄНКО МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ	135
СОВА АНАТОЛІЙ АНДРІЙОВИЧ.	137
БАККА ОЛЕКСІЙ ВІКТОРОВИЧ.	138
БРАЖНИК ВОЛОДИМИР АНАТОЛІЙОВИЧ	140
КОЛОМІЄЦЬ ВІТАЛІЙ ВАЛЕНТИНОВИЧ	142
ПІВОВАРЕНКО ПАВЛО ВАСИЛЬОВИЧ.	144
РИНКУН ВОЛОДИМИР БОРИСОВИЧ.	146
СТРЮКОВ ВЛАДИСЛАВ ГЕННАДІЙОВИЧ	148
УСТИМЕНКО ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ.	150
УХАРСЬКИЙ ФЕДІР ВАЛЕРІЙОВИЧ	151

ГОНЧАРЕНКО ВАСИЛЬ ВОЛОДИМИРОВИЧ	153
ПАСІЧНИК ВІКТОР АНАТОЛІЙОВИЧ	155
БАГНЮК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ	156
ХАНЧИЧ ДЕНИС ЮРІЙОВИЧ	158
ТОРОПОВСЬКИЙ ГЕОРГІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ	160
СТАРОВ ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ	163
САВУЛЯК ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ	165
БАГІРОВ ІЛЬГАР САЛЕХОВИЧ	167
ГОРБЕНКО СВЯТОСЛАВ СЕРГІЙОВИЧ	169
БОЙКО ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ	172
ВАСИЛЕНКО ІГОР МИКОЛАЙОВИЧ	174
ЦИМБАЛ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ	176
ЧМЕЛІВСЬКИЙ ВІТАЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ	181
ЧУХРАЙ ВАЛЕРІЙ ВІКТОРОВИЧ	183
ЛИПЧАК ФЕДІР ФЕДОРОВИЧ	185
АВРАМЕНКО АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ	186
ГРИГОР РУСЛАН ПЕТРОВИЧ	188
НОВІЦЬКИЙ ЮРІЙ МИХАЙЛОВИЧ	190
МАРЧЕНКО ВІКТОР ПЕТРОВИЧ	192
ЦИМБАЛ ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ	193
КІРІЧЕК В'ЯЧЕСЛАВ ВОЛОДИМИРОВИЧ	195
ЛУПІКС ЯНІС МОДРИСОВИЧ	196
РАЧИНСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР ГРИГОРОВИЧ	198
ГРЕЦЬКИЙ РУСЛАН ФЕДОРОВИЧ	200
СНІЖКО АНАТОЛІЙ ПЕТРОВИЧ	201
МОРГУН-БІЛЯВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ	203
МАРЦЕНЮК ЮРІЙ ГРИГОРОВИЧ	205
ЧОП СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ	207
ЛЕСНИКОВ ІВАН СЕРГІЙОВИЧ	209
ОВРАШКО СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ	211

ПОПРАВКА ЮРІЙ ЮРІЙОВИЧ

11.09.1995 – 18.04.2014

Поправка Юрій Юрійович народився 11 вересня 1995 року в с. Морозівка Барішівського району Київської області. У 2012 р. закінчив гімназію № 183 «Фортуна» м. Києва. З вересня 2012 року заочно навчався на факультеті соціології та права Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут ім. Ігоря Сікорського».

Друзі та знайомі Юрія згадують, що він не міг миритися з безправ'ям та несправедливістю, мав активну громадянську позицію, був справжнім патріотом.

Взимку 2013-2014 рр. Юрій Поправка брав активну участь у Революції гідності, хоча й приховував це від рідних. Спочатку він увійшов до 23-ї сотні Самооборони Майдану, згодом приєднався до «Правого сектора». Під час сутичок з бійцями «Беркуту» отримав кульове поранення в ногу.

Мав позивний «Патріот».

16 квітня 2014 р. Юрій з друзями відправився до Харкова, а наступного дня відбув у Слов'янськ з метою збору інформації про сепаратистів в тому регіоні. 17 квітня по обіді зв'язок із хлопцем був утрачений.

19 квітня 2014 року у річці Казенний Торець, неподалік смт Райгородок в Слов'янському районі, місцеві рибалки знайшли два понівечених трупи. Одним із загиблих був викрадений 17 квітня в Горлівці депутат міськради Володимир Рибак. Другого змогли впізнати лише 25 квітня. Ним виявився 18-річний студент із Києва Юрій Поправка, який, як стало відомо пізніше, потрапив у полон до терористів. Слідство встановило, що обидва чоловіки загинули 18 квітня.

На тілах обох чоловіків були явні численні сліди від побоїв, колоті рани від ударів ножем, сліди опіків. Кати розпороли їм животи, насипали туди піску і непритомних, але ще живих чоловіків, кинули у річку.

Юрій Поправка був похований 28 квітня 2014 р. у рідній Морозівці.

На момент загибелі у нього залишилися мати та маленький брат.

9 грудня 2016 р., у Всесвітній день боротьби з корупцією, Transparency International Україна разом з ГО «Родини Героїв Небесної Сотні» нагородили найсміливіших громадських антикорупціонерів. Організатори акції підкреслили, що відзнака імені Героя Небесної Сотні Юрія Поправки має підтримати тих, хто, як і Герої Небесної Сотні, не боїться йти проти корумпованої системи і відкрито бореться за свої права.

«У цій премії я бачу продовження його життя. Мій хлопчик мріяв боротися з корупцією», – сказала журналістам Ярослава Поправка, мати загиблого Героя.

Нагороди:

«За громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції Гідності», Указом Президента України № 94/2015 від 20 лютого 2015 року Юрію Поправці було присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Вшанування пам'яті:

29 травня 2015 року в Києві, у дворі гімназії № 183 «Фортуна», де колись навчався Юрій, було відкрито пам'ятний знак на його честь.

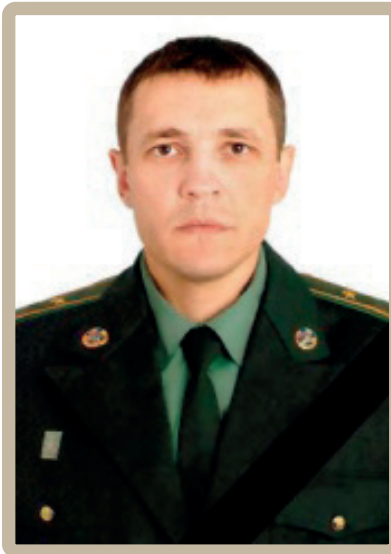
23 жовтня 2015 року у Києві, в приміщенні 19-го корпусу Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут ім. Ігоря Сікорського» (вулиця Політехнічна № 39), було відкрито меморіальну дошку.

12 жовтня 2017 року Київська міська рада перейменувала вулицю Миколи Лебедєва в Дніпровському районі Києва на честь Юрія Поправки.

15 листопада 2017 р. Кабінет Міністрів України заснував в числі державних стипендій найкращим молодим вченим за вагомий внесок у розвиток демократичних та гуманістичних цінностей у сфері науки і освіти та зміцнення міжнародного авторитету України стипендію імені Юрія Поправки.

Наказом Добровольчого Українського Корпусу «Правий сектор» №145/2018 від 28 листопада 2018 року Юрій Поправка нагороджений відзнакою «Бойовий Хрест Корпусу» (посмертно).

Портрет Героя є на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у м. Києві: секція 1, ряд 1, місце 12.

ЛУЖЕВСЬКИЙ РУСЛАН МИХАЙЛОВИЧ

31.08.1975 – 05.05.2014

Герой України

Лужевський Руслан Михайлович народився 31 серпня 1975 року в селищі Волошинівка Баришівського району Київської області. У 1992 р. закінчив середню школу (нині Волошинівський НВК «ЗОШ I-III ступенів – дитячий садок») Баришівського району.

З юних років захоплювався спортом, організував у селі спортклуб, займався боксом, рукопашним боєм, залучав до занять друзів. Потім була строкова служба у десантних військах ЗСУ. Після закінчення служби Руслан кілька років працював на різних посадах в різних організаціях. У 2000 р. закінчив Академію СБУ, а в серпні цього ж року став оперативним співробітником Центру спеціальних операцій «А» («Альфа») Служби безпеки України.

Цій службі Руслан Лужевський присвятив майже 14 років. Від рядового співробітника він дійшов до посади інструктора особового складу. У його професійній біографії – участь у миротворчих операціях в Іраку (здійснював заходи із гарантування безпеки Посольства України в Республіці Ірак та охороні дипломатів під час їх пересування територією даної країни), спеціальна операція з визволення українських моряків із полону сомалійських піратів, численні затримання озброєних злочинців. Руслан входив до п'ятірки кращих стрільців України, був майстром спорту з кульової стрільби, рукопашного бою. За своє коротке життя він виконав більше 1200 стрибків з парашутом.

Був інструктором з повітрянодесантної підготовки.

У травні 2014 року мав представляти СБУ на міжнародних змаганнях у США, але доля вирішила по-іншому.

У службове відрядження на Схід України капітан Лужевський відбув на початку квітня 2014 року, коли в Луганську сепаратисти під керівництвом представників спецслужб РФ почали захоплювати органи державної влади.

5 травня 2014 року він, у складі групи бійців підрозділу «Альфа», МВС та ЗСУ вирушив на чергове завдання – забезпечити «зелений коридор» для колони українських військових в районі м. Слов'янськ. Група йшла двома БТРами, у кожному – молоді, необстріляні строковики. Близько 14-ї години біля селища Семенівка група потрапила в засідку та опинилася під обстрілом із трьох сторін. Один БТР був підбитий вже в перші хвилини бою – корпус вцілів, але машина не могла рухатися далі. Другий БТР підібрав поранених та з боєм відійшов. Руслан наказав молодим бійцям не виходити з підбитої машини, а сам та ще три досвідчених воїна зайняли кругову оборону, приймаючи вогонь на себе. Нерівний бій тривав майже дві години. Вже маючи поранення, Руслан виніс пораненого товариша з-під вогню, надав йому медичну допомогу та повернувся до бою. Він до останнього продовжував вести вогонь, прикриваючи своїх товаришів.

Офіцер за покликанням, лідер за характером й талановитий наставник, Руслан навчав молодих колег на особистому прикладі, виховував їх у душі готовності до свідомої самопожертви за Україну. Його смерть стала саме таким, останнім прикладом. У БТРі було десятеро молодих солдат – усі залишилися в живих. Капітан Руслан Лужевський загинув від поранень на місці бою.

Два дні по тому – 7 травня 2014 р. – його було поховано у рідній Волошинівці.

На час загибелі у 38-річного капітана лишилася дружина та двоє синів.

Нагороди:

Після смерті Руслану Лужевському було присвоєно звання майора.

Нагороджений відомчими відзнаками СБУ: нагрудним знаком «Хрест Доблесті» II ступеня, нагородною вогнепальною зброєю та чотирма медалями.

Наказом Голови Служби безпеки України від травня 2014 року «за особисту відвагу й самовіддані дії під час захисту державного суверенітету України» нагороджений нагрудним знаком «За відвагу» (посмертно).

Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу» нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Указом Президента України № 839/2014 від 3 листопада 2014 року «за виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» присвоєно звання «Герой України» з врученням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Вшанування пам'яті:

У 2015 році Укрпошта випустила художній маркований конверт серії «Героям Слава!», присвячений Герою України майору Руслану Лужевському.

У центрі села Волошинівка громада встановила пам'ятник своєму земляку-герою.

Спортивний клуб «Легенда» в с. Волошинівка носить ім'я Героя України Руслана Лужевського.

1-му курсу Національної академії СБУ набору 2015 року присвоєне ім'я Героя України майора Лужевського.

У м. Києві є провулок Руслана Лужевського.

Портрет Героя розміщений на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у м. Києві: секція 1, ряд 3, місце 1.

СЛАВІЦЬКИЙ ОЛЕГ ВІКТОРОВИЧ

09.08.1975 – 13.05.2014

Славіцький Олег Вікторович народився 9 серпня 1975 року в с. Миньківці Сквирського району Київської області. Дорослі роки свого життя Олег разом з дружиною проживав у с. Зоряне Ружинського району Житомирської області.

З початком збройного конфлікту на Сході України був призваний до ЗСУ, у першу хвилю мобілізації навесні 2014 р. Участь в антитерористичній операції він брав у якості стрільця – номера обслуги аеромобільно-десантного взводу 4-ї аеромобільно-десантної роти 2-го аеромобільно-десантного батальйону 95-ї окремої аеромобільної бригади.

13 травня 2014 року близько 13-ї години, у двадцяти кілометрах від Краматорська, на околиці с. Октябрське (зараз с. Маячка), колона українських військових, в числі яких був і сержант Олег Славіцький, потрапила в засідку. Десантники були обстріляні з гранатометів та стрілецької зброї. Головний БТР був підбитий в момент в'їзду на міст, чим заблокував подальший рух колони. Потім був підбитий другий БТР та автомобіль ГАЗ-66, який повністю згорів. Бій тривав протягом години.

Речник начальника Генерального штабу, підполковник Олексій Дмитрашківський заявив, що нападники добивали поранених десантників зі снайперських гвинтівок. У тому бою загинули шестеро українських воїнів та дев'ятеро були поранені. Важко поранений 38-річний Олег Славіцький помер вже у гелікоптері, під час евакуації до шпиталю.

На час загибелі у Олега залишилася дружина та двоє дітей.

17 травня 2014 р. воїн був похований у с. Зоряному Ружинського району Житомирської області.

Нагороди:

Указом Президента України № 599/2014 від 19 липня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісно-

сті України», сержант Олег Славіцький нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Нагороджений медаллю ВГО «Країна» «За визволення Слов'янська» (по смертно).

Вшанування пам'яті:

12 травня 2015 року в с. Малі Лисівці на Сквирщині, на стіні школи, в якій колись навчався Олег Славіцький, була відкрита меморіальна дошка на його честь.

Портрет бійця розміщений на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у м. Києві: секція 1, ряд 4, місце 2.

